

Глава IV

Вече три пъти младата царица се ослушва дали няма да отекне конски тропот по широките плочи на двора, дали няма да се чуе дрънченето от веригата на подвижния мост, дали гласът на Калояна няма да прозвучи в предверието и да облее с буйна радост младото ѝ сърце, но в спокойната дрямка на това горещо юлско следпладне, тя имаше друга утеха, освен да слуша тихия равномерен говор на приятелката си Зоя. След потресението, което бе изпитала подир измяната на Иванко, Белотовата жена бе станала неузнаваема. Дръзкият огън в черните ѝ очи бе угаснал, бурната неукротимост на движенията ѝ бе изчезнала, заядливата присмехулност на думите ѝ се бе стопила. Тя бе станала кротка и смирена като монахиня, лицето ѝ бе малко повехнало и отслабнало. И сега, тя се мъчеше да разсее досадата на хубавата куманка с всевъзможни истории из кевота на император Андроник и множеството му наложници, описваше ѝ нравите на Визанс, красотата на великия град...

Изведнъж Целгуба прекъсна думите ѝ, които очевидно не слушаше и като въздъхна дълбоко, каза:

— Пак стана късно! Иваница ми беше обещал да отидем за лов на лицици. Вчера някакъв планинец ми донесе в дар един чудесен сокол. Така ми се искаше да изпитам прахвалените му възможности... А ето, че пак трябва да се отложи лова... — и тя неволно сви устни.

Вратата се отвори и куманската прислужница на Целгуба влезе, като стъпваше безшумно с босите си крака. Царицата трепна и жадно се извърна, но като видя жената по лицето ѝ се изписа дълбоко разочарование.

— Какво има? — попита тя.

Куманката тайнствено и виновно се усмихна